ker, omdat het contract er geen uitsluitsel over geeft dan wel omdat er naar de „op het tijdstip van verzending geldende" schaalprijzen worden verwezen, dan kan de transactie in de zin van artikel 2 van beschikking nr. 962/77 niet als verricht worden beschouwd.

3. Onder vigeur van een minimumprijzen-regeling als die van algemene beschikking nr. 962/77/EGKS, moeten af te sluiten of nader uit te werken transacties voldoen aan alle met de invoering van zulke prijzen verband houdende eisen, zodat men zich, ter rechtvaardiging van verkopen beneden de voorgeschreven minimumprijzen, niet kan beroepen op praktijken bestaande in het werken met niet aan de realiteit beantwoordende kortingen en creditnota's. Ongeacht de in concreto toegepaste wijze van berekening, mag een na de inwerkingtreding der beschikking berekende werkelijke prijs dus niet beneden de minimumprijzen zijn gelegen.

In de gevoegde zaken 26 en 86/79

FORGES DE THY-MARCINELLE ET MONCEAU SA, te Marcinelle (België), vertegenwoordigd en bijgestaan door G. van Hecke, advocaat bij het Belgische Hof van Cassatie, en P. Derom, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar 34 B, Rue Philippe II,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door A. Prozzillo, als gemachtigde, bijgestaan door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Cervino, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende verzoeken tot nietigverklaring van de beschikkingen van 10 januari 1979 onderscheidenlijk 2 mei 1979, waarbij de Commissie krachtens de artikelen 61 en 64 EGKS-Verdrag verzoekster een geldboete heeft opgelegd wegens de verkoop van betonstaal beneden de minimumprijzen vastgesteld bij algemene beschikking nr. 962/77/EGKS van 4 mei 1977 (PB L 114 van 1977, blz. 1),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, A. O'Keeffe en A. Touffait, kamerpresidenten, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

In de Forges de Thy-Marcinelle et Monceau wordt betonijzer geproduceerd; aan de onderneming is na een in haar bedrijf verrichte controle bij individuele beschikking van 10 januari 1979 een geldboete van 35 794 RE ofwel BFR 1 425 000 opgelegd wegens verkopen beneden de minimumprijzen vastgesteld bij de krachtens artikel 61 EGKS-Verdrag genomen algemene beschikking nr. 962/77/EGKS, met welke transacties een bedrag van BFR 127 614 446 was gemoeid. Het te weinig berekende bedrag werd, voor 11 977,48 ton, begroot op BFR 14 241 366 en de geldboete op 10 % van dat bedrag bepaald.

In haar op 15 februari 1979 ter griffie ingekomen beroepschrift (zaak 26/79) heeft de onderneming die beschikking aangevochten op grond van artikel 36 EGKS-Verdrag. Deze eerste procedure heeft een normaal verloop gehad; op 17 mei 1979 werd gediend van dupliek.

Evenwel heeft de Commissie in hetgeen verzoekster in haar beroepschrift opmerkte, aanleiding gevonden haar beschikking van 10 januari 1979 te wijzigen bij een nieuwe beschikking van 2 mei 1979, waarbij de boete tot 32 471 RE ofwel BFR 1 305 000 werd teruggebracht; deze beschikking werd op 4 mei 1979 aan verzoekster betekend en berustte op de overweging dat het te weinig berekende bedrag blijkens nadere gegevens moest worden gesteld op BFR 13 052 516 — voor 9 424,85 ton —, terwijl met de onregelmatige verkopen een bedrag van BFR 103 477 529 zou zijn gemoeid.

In haar op 31 mei 1979 ingediend beroepschrift (zaak 86/79) heeft verzoekster deze nieuwe beschikking aangevochten. De procedure heeft een normaal verloop gehad. Nadat er memories waren gewisseld, heeft verzoekster van repliek afgezien.

Bij beschikking van 13 juni 1979 heeft het Hof, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, de beide zaken voor de mondelinge behandeling en de uitspraak gevoegd. Instructiemaatregelen zijn achterwege gebleven.

II — Conclusies van partijen

In zaak 26/79 is door *verzoekster* geconcludeerd dat het den Hove behage:

„1. de individuele beschikking van de Commissie van 10 januari 1979 ten aanzien van de verzoekende onderneming nietig te verklaren, met of zonder voorafgaande onwettige verklaring van beschikking nr. 962/77/EGKS van 4 mei 1977 (PB L 114 van 1977);

2. de Commissie in de kosten te verwijzen."

Waarna *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

„1. het beroep ongegrond te verklaren;

2. verzoekster in de kosten te verwijzen."

Verweerster heeft het eerste punt van het petitum in haar conclusie van dupliek in dier voege nader uitgewerkt, dat zij het Hof verzoekt:

„— het beroep ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren, voor zover het eerste middel ertoe strekt dat het Hof zal verklaren voor recht dat beschikking nr. 962/77/EGKS, houdende vaststelling van de minimumprijzen, niet is geschonden;

— het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren, voor zover het tweede middel tot nietigverklaring van beschikking nr. 962/77/EGKS strekt."

In zaak 86/79 heeft *verzoekster* geconcludeerd dat het den Hove behage:

„1. de individuele beschikking van de Commissie van 2 mei 1979 ten aanzien van de verzoekende onderneming nietig te verklaren, al dan niet na onwettigverklaring van beschikking nr. 962/77/EGKS van 4 mei 1977 (PB L 114 van 1977);

2. subsidiair, de door de Commissie bij beschikking van 10 januari 1979 aan verzoekster opgelegde boete te verlagen naar evenredigheid van het verlaagde bedrag van de eventueel als onregelmatig te beschouwen verkopen;

3. de Commissie in de kosten te verwijzen."

Waarna *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

1. het beroep ongegrond te verklaren, voor zover het strekt tot nietigverklaring van de beschikking van 2 mei 1977;

2. het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren, voor zover het ertoe strekt dat beschikking nr. 962/77/EGKS van de Commissie onwettig zal worden verklaard;

3. het beroep ongegrond te verklaren, voor zover het ertoe strekt dat de geldboete naar evenredigheid van de

niet reguliere verkopen zal worden verlaagd;

4. verzoekster in de kosten te verwijzen."

III — Samenvatting van de middelen en argumenten van partijen

A — Betreffende de niet-naleving van beschikking nr. 962/77/EGKS houdende vaststelling van de minimumprijzen

Verzoekster heeft er met betrekking tot de eerste omstreden beschikking, gedagtekend 10 januari 1979, op gewezen dat haar een aantal inbreuken is tenlastegelegd, begaan bij verkooptransacties, tussen mei en oktober 1977 in België en Frankrijk voor tezamen 11 977,48 ton betonstaal afgesloten. Maar het zou bij al deze leveringen — op één na — gaan om vóór 8 mei 1977 afgesloten transacties, zodat de algemene beschikking nr. 962/77/EGKS er niet op van toepassing zou zijn, hetgeen verzoekster voor de onderscheiden haar verweten transacties aan de hand van bestelbonnen, orderbevestigingen dan wel facturen tracht aan te tonen.

a) Betreffende de verkopen in België

1. De transactie met Etablissements Jouret

Volgens *verzoekster* is die transactie afgesloten op 22 april 1977, hetgeen zou blijken uit de kopie van de bestelling welke door Jouret geplaatst werd bij Socothy, het verkoopkantoor van Thy-Marcinelle et Monceau.

Verweerster wijst erop dat de overeengekomen prijs die is van de „bij verzending geldende Soco-prijsschaal", waaraan verzoekster zich in de praktijk heeft gehouden. De facturen werden uitgeschreven — en de levering vond plaats — na het van kracht worden van de minimumprijzen, die derhalve hadden moeten worden in acht genomen; dit is echter niet geschied: doordat via creditnota's kortingen werden toegepast, kwamen verzoeksters prijzen beneden de minima te liggen.

Verzoekster antwoordt dat een transactie vóór de levering en het uitschrijven van de facturen kan worden afgesloten; de transactie zelf dient daarvan wel te worden onderscheiden; het is een overeenkomst waarbij partijen elkander met betrekking tot de te verkopen zaak en de te berekenen prijs vinden, ook al kan de prijs pas later worden bepaald. In feite was de prijs echter bij het aangaan van de overeenkomst bepaald, hetgeen zou worden bewezen door het feit dat „waar Thy-Marcinelle et Monceau bij het uitschrijven van de facturen langs de weg van creditnota's kortingen heeft toegekend, dat kennelijk niet is geschied omdat haar plotseling een gevoel van welwillendheid jegens de koper heeft bevangen, maar alleen omdat zij een bindende afspraak, voor de nakoming waarvan zij haar woord had gegeven, ten uitvoer legde."

Ook al mochten er sommige bepalingen van de op het tijdstip van verzending geldende prijsschaal moeten worden toegepast, dan nog worden de uiteindelijk te berekenen prijzen — waarin de eventuele kortingen zijn verdisconteerd — bij afsluiting van de contracten vastgesteld „en wel zulks ondanks de schijn opgewekt door documenten waarin de toepassing van de prijs op de dag van verzending wordt voorzien." Die paradoxale situatie zou haar verklaring vinden in de bijzondere omstandigheden op de staalmarkt en in de verplichting de prijsschalen te publiceren en toe te passen. Het zou in feite de aanpassing aan de

prijzen van de concurrentie zijn die ertoe leidde dat er over de gehele lijn te lage prijzen werden berekend en dat men in de praktijk met behulp van creditnota's het verschil tussen de schaalprijs en de bindende prijs die bij de afsluiting van het contract werd overeengekomen, is gaan overbruggen.

Trouwens, niet wel valt in te zien om welke andere reden dan het houden van het gegeven woord verzoekster voor de transactie die na 9 mei 1977 werden aangegaan, de minimumprijzen zou hebben geëerbiedigd en in hetzelfde leveringstijdvak voor eerder aangegane transacties kortingen zou hebben toegekend. Dat zij de rechte weg heeft bewandeld, zou door getuigen kunnen worden bewezen.

Tenslotte zou men door de omstreden algemene beschikking op eerder aangegane contracten toe te passen, aan die beschikking in feite terugwerkende kracht toekennen.

Verweerster brengt hiertegen enerzijds in dat getuigenbewijs niet baat, wanneer het gaat om een document van duidelijke, ondubbelzinnige inhoud, en betoogt anderzijds dat een algemene beschikking rechtmatiglijk kan worden toegepast op een bestanddeel van het contract (de te berekenen prijzen), dat op de dag van verzending, dat wil zeggen na de inwerkingtreding der beschikking, moet worden vastgelegd. De minimumprijzen treden in feite voor de interne schaalprijzen in de plaats.

Incidenteel wijst verweerster erop, dat verzoekster erkent beneden de prijzen van haar eigen prijsschaal te zijn gebleven, doch dat zij er willens en wetens van heeft afgezien verzoekster ter zake van die — niet erkende — overtreding te vervolgen en haar slechts geldboeten heeft willen opleggen ter zake van gedragingen welke een schending van artikel 61 EGKS-Verdrag inhielden.

2. De transactie met SA Dema

Verzoekster betoogt dat die transactie op 21 april 1977 werd afgesloten en legt Dema's orderbevestiging d.d. 22 april 1977 over, waarin sprake is van de „tussen ons overeengekomen prijs".

Verweerster voert te dezen een zelfde betoog als in verband met de eerder genoemde transactie, en doet zeggen voor antwoord dat het uitschrijven van de facturen en de levering van de waren na de inwerkingtreding van de minimumprijzen-regeling hebben plaatsgevonden, en wel tegen prijzen welke, door langs de weg van creditnota's toegekende kortingen, beneden die minima bleven.

b) Betreffende de verkopen in Frankrijk

1. De transacties met Etablissements Champion

Verzoekster heeft in zaak 26/79 betoogd dat de transacties met Etablissements J. Champion in het kader van een consignatie-contract werden afgesloten, „In zodanig geval wordt er op de laatste dag van de maand een voorlopige factuur opgemaakt, gebaseerd op een theoretische schatting van de hoeveelheden welke het bedrijf verlaten. Uiteraard worden in die facturen de hoeveelheden verdisconteerd die worden afgenomen van de partijen welke door de afnemer in consignatie worden gehouden. Tenslotte doet de afnemer het bedrijf ten spoedigste een recapitulatiestaat toekomen van de hoeveelheden welke er blijkens haar inventaris op de laatste dag van de maand van de in consignatie gehouden hoeveelheden zijn afgenomen, alsmede de gerectificeerde factuur c.q. de creditnota voor het aldus vastgestelde verschil."

Partijen hebben te dezen standpunten bepleit welke hier niet behoeven te worden weergegeven, nu in de gewijzigde beschikking van 2 mei 1979, welke in zaak 86/79 wordt aangevochten, de met Etablissements Champion aangegane transacties buiten beschouwing zijn gelaten.

2. *De transacties met Etablissements Davum*

Verzoekster betoogt dat de Commissie in haar eerste beschikking rekening heeft gehouden op drie met Etablissements Davum aangegane transacties.

De twee eerste transacties — die ook na de tweede beschikking omstreden blijven — zouden onderscheidenlijk op 5 mei 1977 en 6 mei 1977 zijn aangegaan, dat wil zeggen toen de minimumprijzen-regeling nog niet bindend was. Dit zou blijken uit twee door Davum aan verzoeksters Parijse vestiging verzonden telexberichten.

Verweerster antwoordt onder verwijzing naar de facturen en data van verzending, dat de gefactureerde prijzen in overeenstemming zijn met de ten tijde van levering geldende prijsschalen, doch dat er door het uitschrijven van creditnota's op die prijzen kortingen zijn toegepast, hetgeen ertoe leidde dat men bij de uitvoering der transacties beneden de geldende prijsminima is gebleven.

Partijen verwijzen overigens naar het algemeen betoog, hiervoor in verband met de verkopen aan Jouret weergegeven.

Partijen debatteerden ook over de derde transactie met Davum, maar nu die transactie in de gewijzigde beschikking van 2 mei 1977 buiten beschouwing is gelaten, behoeft hun betoog in zoverre niet te worden weergegeven.

B — De rechtsgeldigheid van beschikking nr. 962/77/EGKS, houdende vaststelling van de minimumprijzen

1. De ontvankelijkheid

Nadat *verzoekster* zich in haar beroepschrift in zaak 26/79 het recht had voorbehouden, in een later stadium van het geding de ongeldigheid van de algemene beschikking in te roepen, heeft *verweerster* de ontvankelijkheid van dit voorbehoud betwist op grond dat verzoekster, in strijd met de in artikel 38, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering omschreven minimumeisen, zelfs niet summierlijk zou hebben aangegeven waarom het haar, dit middel opwerpende, rechtens begonnen is.

Verzoekster heeft doen zeggen voor antwoord dat in rechtsleer en jurisprudentie (arrest 74/74, Jurispr. 1975, blz. 544) aan dit voorschrift niet een zo enge betekenis wordt gehecht, en heeft zich subsidiair beroepen op de argumenten, tot staving van dit middel met betrekking tot de algemene beschikking aangedragen. Er zouden volgens haar in zoverre twee rechtsbeginselen zijn geschonden.

2. Schending van het evenredigheidsbeginsel

Verzoekster beroept zich op 's Hofs uitspraken met betrekking tot dit rechtsbeginsel, volgens hetwelk de door de administratie aangewende middelen op het nagestreefde doel moeten zijn afgestemd. Zij meent dat bestudering van beschikking nr. 962/77/EGKS, van haar economische context en van de resultaten waartoe zij leidt, leert dat de ontoereikendheid der middelen en vooral het feit dat er niet tegelijkertijd maatregelen zijn genomen waarbij de invoer van dezelfde produkten, ingevoerd door ondernemingen uit derde landen en op het grondgebied van de gemeenschappelijke markt verkocht, aan de minimumprijzen werd gebonden, de lofwaardige doelstelling ten spijt, slechts ertoe kon leiden dat de consequenties van de regeling die doelstelling doorkruisten, de markt voor betonstaal — met een lagere gemiddelde produktiecapaciteit dan voor andere typen van het hierbedoelde produkt — in de versukkeling raakte en de financiële positie van de ondernemingen werd on-

dergraven. Van mei tot december 1977 — toen te langen leste beschikking nr. 3000/77/EGKS van 28 december 1977 (PB L 352 van 31 december 1977) het licht zag, waarin „basisprijzen" voor importen uit derde landen werden ingevoerd — waren de genomen maatregelen dan ook onnuttig, ja schadelijk. Het Hof kan, wakend voor de eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel, zulke economische omstandigheden in zijn overwegingen betrekken (arrest van 13 november 1973, gev. zaken 63-69/72, Jurispr. 1973, blz. 1230).

Verweerster betoogt dat de gestelde afwezigheid van een regeling voor uit derde landen geïmporteerd betonstaal met de doelstelling van de omstreden algemene beschikking niet van doen heeft. In beschikking nr. 962/77/EGKS gaat het alleen om de vaststelling van minimumprijzen voor „de ijzer- en staalindustrie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en ... hun verkooporganisaties, alsmede ... hun in de beschikkingen nr. 30/53 en nr. 31/53 bedoelde verkopers" (artikel 1, lid 1). Beschikking nr. 3000/77/EGKS van 28 december 1977 (PB L 352 van 1977) heeft daarin generlei wijziging gebracht. Er worden dezelfde bewoordingen in gebezigd als in beschikking nr. 962/77/EGKS en behalve wat de betrokken produkten betreft, ook op een zelfde doel gericht. Voor de importen uit derde landen is in een andere juridische samenhang een regeling getroffen, waarin wordt uitgegaan van „arrangements", die voornamelijk zijn bedoeld om de betrokken importeurs tot een kwantitatieve beperking van hun verkopen te bewegen, alsook tot de verbintenis dat zij niet te lage prijzen zullen berekenen. Gezien de welbepaalde doelstelling der bestreden beschikking en in aanmerking genomen dat er voor het probleem der hierbedoelde importen in andere samenhang — en met andere middelen — een oplossing was gevonden, dienden zij derhalve te dezen buiten beschouwing te blijven.

3. Schending van het non-discriminatiebeginsel

Volgens *verzoekster* wordt er door beschikking nr. 962/77/EGKS ten duidelijkste gediscrimineerd ten nadele van de binnen de gemeenschappelijke markt gevestigde ondernemingen die zich hebben te gedragen naar de minimumprijzen-regeling, terwijl de ondernemingen in derde landen kunnen handelen zoals hun goeddunkt. Tot 31 december 1977 zou het non-discriminatiebeginsel, dat als een grondrecht is te beschouwen (arrest van 19 oktober 1977, gev. zaken 124/76 en 20/77, Jurispr. 1977, blz. 1795), zijn geschonden.

Verweerster doet zeggen voor antwoord dat beschikking nr. 962/77/EGKS niet gericht was op het bewerkstelligen van een gelijke behandeling van binnen de Gemeenschap gevestigde ondernemingen en ondernemingen in derde landen. Omdat het bij het non-discriminatiebeginsel gaat om een beoordeling van de verhouding tussen de verschillende groepen geadministreerden, kan het in casu geen toepassing vinden; beschikking nr. 962/77/EGKS geldt immers niet voor de prijzenregeling welke van toepassing is bij invoer in de Gemeenschap door ondernemingen uit derde landen.

C — Het bedrag van de geldboete

Subsidiair heeft *verzoekster* in zaak 86/79 erop gewezen, dat de verlaging van de boete, waarin de Commissie in haar beschikking van 2 mei 1979 heeft bewilligd, niet aan de verlaging van het te weinig berekende bedrag geëvenredigd moet zijn, maar aan het verminderde aantal der (mogelijkerwijs) irreguliere

transacties. De in artikel 64 EGKS-Verdrag bedoelde maximum geldboete wordt bepaald naar rato van de irreguliere transacties.

Verweerster doet zeggen voor antwoord, dat de door verzoekster bedoelde beoordelingsmaatstaf niet de enige is. De Commissie heeft te dezen, in verzoeksters eigen belang, haar discretionaire bevoegdheid in dier voege gebruikt, dat zij bij de berekening van de mate waarin de boete moest worden verlaagd, dezelfde maatstaf heeft aangehouden waarvan zij zich bij de vaststelling der boetebedragen had bediend.

D — De noodzaak van procedure nr. 86/79

Partijen hebben beschouwingen gewijd aan de vraag of na de gewijzigde beschikking van 2 mei 1979 een tweede procedure nodig of nuttig zou kunnen zijn, en aan de mogelijkheid nadere, „rectificatieve", conclusies in te dienen. In deze beschouwingen — van proceseconomische aard — kwamen zij niet tot bepaalde conclusies.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen zijn ter terechtzitting van 17 en 18 oktober 1979 gehoord. Zij hebben door het Hof gestelde vragen beantwoord en alle door hen nuttig geachte inlichtingen verschaft.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 5 december 1979 conclusie genomen.

In rechte

I In een eerste beroepschrift, ingekomen ter griffie op 15 februari 1979, heeft de verzoekende vennootschap, Forges de Thy-Marcinelle et Monceau SA, krachtens artikel 36 EGKS-Verdrag een individuele beschikking van 10 januari 1979 aangevochten, waarin de Commissie haar heeft veroordeeld tot een geldboete van 35 794 RE ofwel BFR 1 425 000 wegens irreguliere verkopen van betonstaal tegen prijzen, gelegen beneden de minima vastgesteld bij algemene beschikking nr. 962/77/EGKS van 4 mei 1977 (PB L 114 van 1977, blz. 1), vastgesteld krachtens artikel 61, eerste alinea sub b, EGKS-Verdrag. In deze beschikking had de Commissie het bedrag der omstreden verkopen vastgesteld op BFR 127 614 446 en het bedrag waarmee de berekende prijzen beneden de minimumprijzen zijn gebleven, op BFR 14 241 366, terwijl het bij die verkopen om 11 977,48 ton betonstaal zou gaan. De geldboete was derhalve bepaald op 10 % van het bedrag dat, naar de Commissie toen aannam, te weinig was berekend.

2 De beschikking van 10 januari 1979 is door de Commissie gewijzigd bij een nieuwe beschikking van 2 mei 1979, waarin de geldboete tot 32 471 RE ofwel BFR 1 305 000 werd teruggebracht, zulks naar aanleiding van door verzoekster gemaakte opmerkingen, waaruit was gebleken dat er slechts BFR 13 052 510 — voor een totaal van 9 424,85 ton — te weinig was berekend, terwijl het bedrag dat met de irreguliere verkopen was gemoeid, tot BFR 103 477 579 werd teruggebracht.

3 In een tweede beroepschrift, ingekomen ter griffie op 31 mei 1979, heeft de verzoekende vennootschap de wijzigingsbeschikking van 2 mei 1979 aangevochten. De beide zaken zijn bij beschikking van 13 juni 1979 voor de behandeling en de uitspraak gevoegd.

A — De tegen algemene beschikking nr. 962/77/EGKS opgeworpen exceptie van onregelmatigheid

a) Ontvankelijkheid

4 In haar eerste beroepschrift heeft verzoekster, ten betoge dat beschikking nr. 962/77/EGKS van 4 mei 1977 houdende vaststelling van minimumprijzen voor betonstaal, niet regelmatig zou zijn, zich enkel beroepen op „verschillende redenen", zonder deze nader te specificeren. Zulk een redengeving voldoet niet aan artikel 38, sub c, van 's Hofs Reglement, volgens hetwelk een inleidend verzoekschrift „een summiere uiteenzetting der aangevoerde middelen" moet bevatten. Het tweede beroepschrift, waarin de redengeving in die zin wordt geëxpliciteerd, dat verzoekster zich op schending van het non-discriminatiebeginsel en het evenredigheidsbeginsel beroept, voldoet daaraan wel.

Aangezien de twee zaken gevoegd zijn, wordt een eventuele niet-ontvankelijkheid van het eerste beroepschrift door de ontvankelijkheid van het tweede beroepschrift gedekt, zodat de argumenten welke tot staving van het opgeworpen middel in de conclusie van repliek in zaak 26/79 zijn aangevoerd, bij het uitwijzen der gevoegde zaken in aanmerking moeten worden genomen.

b) De grief volgens welke het aan de nodige evenredigheid zou ontbreken

5 Verzoekster betoogt dat beschikking nr. 962/77, zolang zij niet was vervangen door beschikking nr. 3000/77 van 28 december 1977 (PB L 352 van 1977, blz. 1), gepaard gaande met de invoering van de „basisprijs" voor importen uit derde landen (men zie de mededeling van de Commissie, in PB L 353 van 1977) „nutteloos, zo al niet schadelijk was en een extreem geval van schending van het evenredigheidsbeginsel opleverde." Volgens verzoekster waren, gezien de doelstelling van beschikking nr. 962/77, te weten het achterop raken van de markt voor betonijzer en de achteruitgang van de financiële positie der ondernemingen tegen te gaan, „de aangewende middelen ten enenmale ontoereikend."

6 In zijn arrest van 24 oktober 1973 (zaak 5/73, Balkan-Import-Export, Jurispr. 1973, blz. 1111) heeft het Hof reeds uitgesproken dat de instellingen er bij de uitoefening hunner bevoegdheden weliswaar op hebben toe te zien dat de aan de ondernemers opgelegde lasten niet zwaarder worden dan noodzakelijk is ter bereiking van de doelstellingen welke de overheid heeft te verwezenlijken, doch dat dit niet wil zeggen dat deze gehoudenheid dient te worden afgemeten aan de bijzondere positie welke door een bepaalde groep ondernemers wordt ingenomen; ook al kan worden erkend dat algemene beschikking nr. 962/77 leemten vertoonde en ten aanzien van importen uit derde landen ontoereikend was, toch heeft verzoekster met haar betoog niet aangetoond dat de hierbedoelde regeling beperkingen zou hebben opgelegd welke niet aan het algemeen belang beantwoordden, en als een aan het nagestreefde doel niet-geëvenredigde ingreep zou moeten worden beschouwd. De grief dient derhalve te worden verworpen.

c) De grief volgens welke er zou zijn gediscrimineerd

7 Onder inroeping van voormelde feiten betoogt verzoekster dat er in verhouding tot de ondernemingen in derde landen, die tot 31 december 1977 over een volledige handelingsvrijheid beschikten, zou zijn gediscrimineerd ten laste van de communautaire ondernemingen die zich naar beschikking nr. 962/77 hadden te gedragen. Zij beschouwt zich als het slachtoffer van bedoelde discriminatie, die een ongelijke behandeling in vergelijkbare situaties inhoudt.

8 Men heeft te dezen evenwel niet met vergelijkbare situaties te doen: beschikking nr. 962/77 op zichzelf bevat enkel de prijzenregeling die door de ondernemingen van de Gemeenschap moest worden toegepast, en het zijn slechts deze ondernemingen waarvoor de beschikking geldt met betrekking tot verkopen aan afnemers binnen de Gemeenschap.

9 Verzoekster heeft zich ook beroepen op de tijdelijke leemte welke de regeling heeft vertoond doordat zij op de producenten in derde landen niet van toepassing was.

10 Zij heeft evenwel niet bewezen dat laatstgenoemde ondernemingen daarvan in feite hebben geprofiteerd om de markt zodanig te beïnvloeden, dat haar financiële positie er aanmerkelijk door werd verzwaard. Ook al heeft de omstreden maatregel binnen het kader van de communautaire solidariteit van bepaalde ondernemingen offers gevraagd, zij heeft hun geen buitensporige offers opgelegd. Ook deze grief dient derhalve te worden verworpen.

B — De gevorderde nietigverklaring van de individuele beschikkingen, waarbij aan verzoekster geldboeten zijn opgelegd

11 Er zijn geen termen aanwezig te onderscheiden tussen de beschikking van 10 januari 1979 en de wijzigingsbeschikking van 2 mei 1979. Gelet op beide beschikkingen tezamen, dient verzoeksters situatie na de wijziging in aanmerking te worden genomen.

12 Verzoeksters bedenking tegen de omstreden individuele beschikkingen houdt in, dat algemene beschikking nr. 962/77 haars inziens niet kan worden toegepast op transacties, tot stand gekomen vóór de dag van ingang dier beschikking, volgens welke de minimumprijs bindend zouden zijn voor transacties „die met ingang van de derde dag volgende op de inwerkingtreding van deze beschikking worden verricht." Volgens verzoekster zou enkel de levering van het betonstaal na genoemde datum hebben plaatsgevonden, terwijl de transacties zelf, dat wil zeggen de contracten, vóór de inwerkingtreding van de algemene beschikking waren afgesloten. Dit zou zowel gelden voor de transacties met de Belgische firma's Jouret en Dema als voor die welke met de Franse firma Davum waren aangegaan — volgens verzoekster zouden zij zijn afgesloten op 21 april 1977, 22 april 1977, 5 mei 1977 en 6 mei 1977, welke data zouden overeenkomen met die van de bestelbons. Deze vier transacties, waarbij de overeengekomen prijs een „op het tijdstip van verzending geldende" schaalprijs was, zouden volgens haar vóór 8 mei 1977, de dag van inwerkingtreding van beschikking nr. 962/77, zijn afgesloten, hetgeen wil zeggen dat de werkelijke prijs, door referte aan een geldende schaalprijs, bij voorbaat vastlag.

13 Dit betoog faalt. In de zin van artikel 2 van beschikking nr. 962/77, bedoeld om met ingang van 8 mei 1977 in de gehele Gemeenschap transacties beneden een bepaalde minimumprijs te verbieden, is een transactie niet „verricht" voordat de daadwerkelijke prijs precies vaststaat. Blijft die prijs, als in casu, onzeker, omdat het contract er geen uitsluitsel over geeft dan wel omdat er naar de „op het tijdstip van verzending geldende" schaalprijzen wordt verwezen, dan kan de transactie in de zin van artikel 2 van beschikking nr. 962/77 niet als verricht worden beschouwd.

14 Daarbij komt dat er in de prijs welke de kopers in feite te betalen hadden, bovendien een korting op de bij verzending geldende schaalprijs was verdisconteerd.

15 Het verdient opmerking, dat af te sluiten of uit te voeren transacties, wat de regeling van de minimumprijzen betreft, moeten voldoen aan alle met de invoering van zulke prijzen verband houdende eisen, zodat men zich, ter rechtvaardiging van verkopen beneden de voorgeschreven minimumprijzen, niet, zoals in casu geschiedde, kan beroepen op praktijken bestaande in het werken met niet aan de realiteit beantwoordende kortingen en creditnota's. Ongeacht de in concreto toegepaste wijze van berekening, mag een na de inwerkingtreding van beschikking nr. 962/77 berekende werkelijke prijs dus niet beneden de minimumprijzen zijn gelegen.

16 De tot nietigverklaring strekkende beroepen dienen derhalve te worden verworpen.

C — Het bedrag van de geldboete

17 Op grond van de vaststelling dat verzoekster met economische en sociale moeilijkheden te kampen had en rekening houdende met haar financiële positie, heeft de Commissie aan verzoekster slechts een geldboete opgelegd die met 10 % van de te weinig berekende bedragen overeenkwam. Met de positie waarin verzoekster zich bevond, is dus in redelijke mate rekening gehouden.

18 In zaak 86/79 heeft verzoekster de berekening van de geldboete, zoals die in de wijzigingsbeschikking van 2 mei 1979 op een lager bedrag werd gesteld, aangevochten; die verlaging had haars inziens niet aan het te weinig betaalde

bedrag, maar aan het aantal irreguliere transacties geëvenredigd moeten zijn. Vastgesteld zij evenwel dat de gewraakte wijze van berekening door de Commissie is toegepast bij alle inbreuken op algemene beschikking nr. 962/77, die door middelgrote ondernemingen met een negatieve balans zijn gepleegd, en dat zij door het Hof is bekrachtigd.

Kosten

19 Aangezien verzoekster op alle wezenlijke punten in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1. Verwerpt de beroepen.

2. Verwijst verzoekster in de kosten.

Kutscher O'Keeffe Touffait Mertens de Wilmars Pescatore

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 18 maart 1980.

De griffier

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher